

Interessa prou l'educació?

VALENTÍ VALENCIANO

El Consell Econòmic i Social va presentar fa poc més d'una setmana el Dictamen 7/2009 sobre l'eficàcia del sistema educatiu de les Illes. Es tracta d'un treball de 246 pàgines en què es dissectiona el nostre sistema educatiu. Resumeix en tres els seus trets definitoris: instable, insuficientment dotat i tendent a la dualitat escolar i social. És realment complicat en tota una allau d'estadístiques trobar-ne alguna en la qual destaquem positivament.

Potser en la ràtio d'alumnes per professor, estem millor que la mitjana. Però, gairebé a tota la resta, som els primers començant per darrere. És a dir, som dels darrers del gran grup de la cua. A l'etapa d'ensenyament obligatori en secundària tenim la taxa d'abandonament més alt, als 16 i 17 anys, a una gran distància d'altres comunitats molt més ben posicionades com ara el País Basc. La nostra

taxa de vida escolar de les més baixes de l'Estat. Tenim un percentatge molt baix de població que estudia el batxillerat, el qual disposa d'un èxit escolar dels més esquistos. Què volen que els digui. L'estudi condou que les Illes es troben a la cua europea, pel que fa al percentatge de població entre 20 i 24 anys que ha completat la Secundària. En resum, no tenim un capital humà d'allò més preparat. El CES recorda que les societats tecnològicament avançades perllonguen cada vegada més l'escolarització dels joves en finalitzar l'educació obligatòria per a millorar la seva qualificació professional i el seu desenvolupament perso-

nal. Probablement, aquí ens passa tot allò contrari. Per què? La veritat és que si algú repassa les estadístiques històriques sobre l'analfabetisme i l'educació a les Illes, aquestes mai no han brillat amb gaire esplendor; ni al segle XIX ni al XX ni al XXI. Com saben, a les Illes els indicadors econòmics i de benestar econòmic no van aparèixer amb els educatius. De forma que alguns experts ja han apuntat com a fets explicatius d'aquest desacord: el fet de la insularitat, l'àmplia oferta ocupacional i la percepció dels joves que, per a progressar en la vida, no és necessària estudiar de forma perllongada. Però, si els joves opinen això, proba-

blement és perquè les seves famílies també ho veuen així. De forma que, aquesta qüestió, no tan sols és un problema institucional, del sistema educatiu actual, sinó que va més enllà. És un problema social, de la importància que la nostra gent dóna a l'ensenyament i a l'educació dels seus fills per afrontar el futur, dirigida de forma contrària a la resta de països avançats.

Fins a quin punt es poden adonar els mals resultats al sistema educatiu i no a aquest desinterès o escepticisme social? Com poden veure, encara hi ha molt per conèixer i analitzar. •

Professor